

Sygn. akt I 1 Co 1988/24

POSTANOWIENIE

Dnia 7 marca 2025 r.

Starszy Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym w Rzeszowie I Wydział Cywilny
Sekcja ds. Egzekucyjnych
w osobie Moniki Magryś
po rozpoznaniu w dniu 7 marca 2025 r.
na posiedzeniu niejawnym
sprawy z wniosku wierzyciela **Kredyt Inkaso II Niestandardyzowanego Funduszu
Inwestycyjnego Zamkniętego Wierzytelności Subfunduszu KI 1 z siedzibą w
Warszawie**
przeciwko dłużnikowi **Krzysztofowi Młotowi**
o egzekucję

w przedmiocie wniosku wierzyciela Kredyt Inkaso II Niestandardyzowanego
Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Wierzytelności Subfunduszu KI 1 z siedzibą
w Warszawie o obniżenie opłaty egzekucyjnej w sprawie Km 97/20

postanawia :

odrzucić wniosek.

NA ORYGINALE WŁAŚCIWE PODPISY
ZA ZGODNOŚĆ:
starszy sekretarz sądowy
Aneta/Coryl

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 24.10.2024 r. wierzyciel Kredyt Inkaso II Niestandardowy Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Wierzytelności Subfundusz KI 1 z siedzibą w Warszawie wniósł o obniżenie opłaty egzekucyjnej w sprawie Km 97/20 do wysokości 1/3 opłaty należnej, tj. stosownie do treści art. 48 ust. 5 ukk.

Na uzasadnienie wniosku podano, że wysokość opłaty jest niewspółmierna do nakładu pracy Komornika. Działania zostały przeprowadzone z użyciem wzorów standardowych pism i nie wymagały od Komornika znacznego zaangażowania.

Wierzyciel zwrócił uwagę na uzasadnienie wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 8 maja 2006 r. sygn. akt P 18/05, w którym wskazano, iż w intencji ustawodawcy regulacja wprowadzająca miarkowanie opłat komorniczych miała na celu zapobieganiu bardzo wysokich opłat stosunkowych w sytuacjach, gdy wyegzekwowanie roszczenia znacznej wartości (determinujące bardzo wysoką opłatę stosunkową) jest czynnością prostą, taną i mało czasochłonną.

Na poparcie swojej tezy wierzyciel wskazał również na stanowisko Macieja Simbierowicza przedstawione w Komentarzu do ustawy o kosztach komorniczych, w który stwierdzono, że ustawodawca nie zdefiniował pojęcia nakładu pracy komornika, a rozumieć go należy głównie w ujęciu ekonomicznym.

Wierzyciel nie był świadomy w chwili składania wniosku egzekucyjnego o utracie zdolności sądowej przez dłużnika, dlatego też niezasadne byłoby podejrzenie o celowe nadużycie prawa.

Referendarz Sądowy zważył, co następuje:

Przepis art. 48 ust. 1 ustawy o kosztach komorniczych stanowi, iż dłużnik może złożyć wniosek o obniżenie opłaty egzekucyjnej za egzekucję świadczeń pieniężnych, jeżeli przemawiają za tym szczególne okoliczności odnoszące się do nakładu pracy komornika lub sytuacji majątkowej dłużnika oraz wysokości jego dochodów. W przypadku, o którym mowa w art. 29 albo art. 30, wniosek o obniżenie opłaty egzekucyjnej może złożyć wierzyciel. Opłata obniżona nie może być niższa niż jedna trzecia opłaty należnej na podstawie ustawy, nie niższa jednak niż 200 złotych (art. 48 ust. 5).

Po myśli zaś art. 48 ust. 2 ukk wniosek, o którym mowa w ust.1, wnosi się w terminie 7 dni od dnia doręczenia postanowienia o pobraniu lub ustaleniu opłaty.

W niniejszej sprawie wierzyciel złożył wniosek o obniżenie opłaty egzekucyjnej ustalonej przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Rzeszowie Jurka Łacha w sprawie sygn. akt Km 97/20. W toku rozpoznawania sprawy, po analizie akt sygn. Km 97/20, ustalono że postanowienie z dnia 10.10.2024 r. doręczono pełnomocnikowi wierzyciela dnia 16.10.2024 r., tym samym wniosek o obniżenie opłaty egzekucyjnej nadany w placówce pocztowej dnia 24.10.2024 r. należy uznać za złożony z przekroczeniem ww. terminu.

Mając na względzie powyższe orzeczono jak w sentencji postanowienia na podstawie przepisów wyżej powołanych.

NA OBYCZAJNEJ WŁAŚCIWE PODPISY
ZA ZGODNOŚĆ:

starszy sekretarz sądowy

Aneta Goryl

